

Еди Маринов

Зимна приказка

Светът заспива в поредния си очакван коледен сън. Зимна приказка – една истинска феерия от цветове и звуци. Как да не се насладиш на изпълващите цялото същество песни на автомобилни двигатели, клаксони, тракане на трамваите по паветата и цветисти ругатни, излизаци от устата на всеки жизнерадостен минавач, с когото се разминеш? Как да не поемеш с истинска възхита прекрасния въздух, изпълнен с отровни газове, миризма на стадо и невероятния аромат, носещ се от съседната будка за кебапчета, където се опитват да придадат вид на онзиденшната полуразвалена кайма с неизвестен произход? Как да не спреш поглед върху снежнокалия, напомнящ за сутрешното разтоварване на стомаха, цвят на кишата която те заобикаля, а вече е изпъстрила и панталона ти, върху бодрите, зачервени и живи лица около теб, изпълнени кое с болка, кое със злоба, кое с достигналата до изкуство застинала усмивчица, изразяваща апатия и истинска жизнетъга, тотално откъснати едно от друго и сякаш незабелязващи околните себеподобни, пълни със злост и завист за новото палто, което си си купил онзи ден от магазина за дрехи втора употреба с пари, пестени от 2 месеца?

Ти стоиш, гледаш, слушаш и усещаш обстановката, но си някак откъснат от всичко – и от хората, които те блъскат в опитите си да се задържат върху хлъзгавия паваж, и от минаващите през близката локва коли, пълни с доволни от топлината на двигателите лица, които добиват някакъв зловещо самодоволен вид, когато успеят да оплискат с кална вода теб и заобикалящото те гъмжило, и падащите висулки с мръсносив цвят, чиято единствена цел е да изкарат акъла на някоя бабичка, така че тя да започне да обяснява за артритата, болките в дробовете и хроничната мигрена, както и да преразказва часовете, прекарани в хоруване с другките в кварталната поликлиника. Не, ти сякаш не си част от всичко това, въпреки че всъщност се вписваш много добре в целия пейзаж. Но ти стоиш в студа, наслаждаваш му се и успяваш да откриеш истинската красота във всичко наоколо – сякаш виждаш голямата глобална картина и наистина намиращ своята зимна приказка. Чувстваш се намясто и в нея – ти си гордият, борещ се с всичко (определено има с какво да се бориш) принц, на бял кон (всъщност обувки, които наога са били черни, но явно това е било преди да се появи кишата), решен на всичко, за да срещне своята красива принцеса и да я спаси от всички опасности и евентуални тирани и зли магии, които я дебнат на всяка крачка.

И ето – виждаш я в далечината, прекрасна в измачканите, явно от тълпата в градския транспорт, и леко окаляни дрехи, с пот, стичаща се по зачервените и страни от отчаяната борба за място в тролея със

сюрията дядовци, тръгнаха с тубите за минерална вода, с прекрасните й устни, напукани от студа и очи, сълзящи по същата причина. Тя идва при теб и те целува... и сякаш за един миг цялата вселена наоколо изчезва – вие сте наистина във вашата зимна приказка – в една гора, побеляла от сняг, в която се чува само вашето учестено дишане, чуруликането на птичките и ромонът на поточето, което тече наблизко, с въздух, изпълнен с аромат на чистота, ти стоиш, навел се над кървавия труп на лая, взел в обятията си своята принцеса и докосваш устните й със своите... Но мигът отлита и вие отново седите на улицата, препълнена с пъплещи хора и автомобилни газове. Ти обаче все още си мислиш, че си там, когато твоята принцеса ти казва: – Трябва да ти кажа нещо. Моля те, не ми се сърди... – Ти я поглеждаш учудено и чак сега забелязваш мъжа, стоящ зад рамото й. – Това е съпругът ми – промълвява тя – Извинявай!

За миг, само за миг си се върнал в реалността, и ето, че тя отново губи очертанията си. Твоята принцеса... Твоята красива принцеса... Твоята прекрасна принцеса, която ти трябваше да пазиш от опасност... А сега се оказва, че единствената опасност за нея си бил ти самият... И вместо ти да я спасяваш, сега някой друг я спасява от теб...

Чуваш гласа си, който казва: – Няма нищо. Е, чао тогава. Нали ще прием по кафе някой ден? – Не дочакваш отговора и усещаш как краката ти, явно под влиянието на някакво собствено съзнание, те понасят нанякъде. Където и да е, само не и тук. Виждаш сълзите в очите на бившата своя красива принцеса – сълзи на безсилие и апатично нежелание да изгуби някаква ненужна й вещ. И ти усещаш сълзи, но породени от друго, да напират в очите ти. Явно краката ти са разбрали далеч преди теб самия, че не искаш тя да ги види.

Вече си далеч от нея, от него, от мечтата, от феерията. Сега вече се вписваш идеално в реалната обстановка, проумяваш я наистина, осъзнаваш гротескността й – истинска шибана зимна приказка...

КРАЙ

© 2002 Еди Маринов

Източник: Библиотеката на Александър Минковски

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/203>]